

at Hænderne kun vare bundne paa den ene Part, nemlig paa den Part i Sagen, som erkjendte Overeenskomstens bindende Charakter; thi vi ligesom rakte, om jeg maa bruge det Udtryk, Hænderne hen og sagde: bind dem og lad os see, om der er Nogen, der virkelig vil denne Overeenskomst, og jeg siger, at jeg havde Ret, da jeg yttrede, at der var Ingen, der virkelig vilde denne Overeenskomst; thi havde der været Nogen, som havde villet den, havde der været Nogen af dem fra den anden Side, som vilde den, saa havde Ministeriet i dette Dieblik villet Løsningen. Jeg kan her benytte et Billede, som maaskee kan gjøre os vor Stilling noget klarere. Der er vist Mange her i denne Sal, som vide, hvad det er, man i Frankrig ved de offentlige Lege kalder mât de cocagne; det er et Slags Klattremâst, paa hvis Spidse der hænger en eller anden Herlighed, som den vinder, der kan komme op dertil. Hvad gjør man nu for at gjøre det svært at komme op? Man smører Sæbe paa Mâsten; og hvad gjorde man her? Man smurte Overeenskomsten paa Mâsten, for at vi ikke altfor let skulde komme op og faae Herligheden. Men hvad gjøre Drengene, som ville have disse Herligheder? De fylde deres Lommer med Sand, smøre det paa, saa kunne de klattre til Trods for Sæben og komme op til Herligheden. I denne ene Lignelse ligger egentlig det, vi have at gjøre. Vi skulle ikke ved nogen sibeordnet Betragtning lade os afholde fra at sende dette Forslag saa hurtigt som muligt ind til dens Omsorg, som drog mere Omsorg, end idetmindste jeg dengang for mit Bedkommende ønskede, for Overeenskomsten, og lade ham, med den Magt, han har, fremme dette Forslag paa det andet Sted saa godt, som han fremmede Overeenskomsten. Han er ikke fremmed for Forslaget; thi det er paa en vis Maade, i en mere indskrænket Betydning, hans Afføining; lad os see, om ikke den Forstandighed, den Erkjendelse, som her har vundet Stemmer i dustnviis, dog ikke engang kommer der tilstede. Have vi ikke gjort Fremskridt her? Til Exempel derpaa behøver jeg blot at anføre, at den ærede Minister, til hvem jeg sigter, nu udtalte sig ganske anderledes, end han tidligere har gjort her i Thing-

get. Den ærede Minister har virkelig gjort Fremskridt; thi den Røllighed, hvormed han nu opfordrer til at haabe paa, at der dog vil komme en Afgjørelse, er ikke ganske samstemmende med hans tidligere Betragtninger... (Kirke- og Underviisningsministeren: Jo!). Jeg har seet ham glide saa besynderlig ned i denne Sag, at medens jeg tidligere har truffet ham ganske harmfuld over, at vi vilde prøve paa at fremme noget saa Urimeligt — jeg har seet ham i den grundlovgivende Forsamling mellem de Tvrigste for at faae en vis Affattelse af en Paragraph forandret, skjøndt man rigtignok dengang sagde, at man ikke havde det til Hensigt dermed, som fra andre Sider paastodes — saa har jeg for et Aarstid siden eller saa omtrent hørt ham i Almindelighed udtale, at det dog var ønskeligt, om man fik Sagen til at gaae omtrent paa den Maade, der nu er foreslaet. Det er muligt, at den ærede Minister dengang ikke ganske havde gennemløbet de forskjellige Stadier, og det er maaskee Grunden til, at man ikke har fundet hans Udtalelser her stemmende med hans Ønske om den Oprigtighed, der er saa nødvendig, naar vi skulle bringe vore Forhandlinger videre; men i ethvert Tilfælde, selv om jeg har tillagt den ærede Minister større Modstandsbestræbelse i det første Dieblik, end han nu indrømmer, og jeg nu sidst har tillagt ham, at han troer Sagens Afgjørelse nærmere og seer den roligere under Dinene, end han vil indrømme, saa er der dog Medlemmer af Thinget, som tidligere til sine Lider have stemt imod, men som nu stemme med. Jeg troer ikke, at det vil kunne benægtes; man behøver kun at tælle Stemmeantallet for at see, hvor det er voxet fra den første Tid, da vi begyndte, og til nu, og man kan ikke sige, at det kan være skeet under et ydre Tryk; der har ikke været noget ydre Tryk tilstede, idet tværtimod de, hvis Stemmer vi i den senere Tid have vundet for Sagen, have havt den størst mulige ydre Frihed, ja de have endog til en vis Grad havt Herredømmet. Den foreliggende Sag har altsaa i denne Forsamling gjort saa store Fremskridt, at vi vilde gjøre den anden Forsamling den største Uret, naar vi ikke troede, at den, naar den fik Sagen til Forhandling, vilde sige: ja, vi see Re-